
JOAN MARAGALL

Extret de SOLC, literatura catalana d'educaula i de Llengua i literatura 2 de Vicens Vives

---

Joan Maragall és un dels personatges més notables del Modernisme. Tot i pertànyer a la burgesia, més d'una vegada dissentí de la seva pròpia classe social. És el poeta del Modernisme. Les seves constants poètiques són la inspiració i la identificació entre literatura i vida. La seva poesia és regeneradora i vitalista i contribuï a crear una mitologia de la identitat catalana. No tan sols excel·lí com a poeta, sinó que la seva obra abraça l'assaig, el periodisme i la traducció. La seva obra creativa es basa en la intuïció i en el concepte messiànic del poeta.

Joan Maragall nasqué a Barcelona el 1860. Era fill d'un industrial del tèxtil. Quan acabà el batxillerat, el seu pare volgué incorporar-lo al despatx de la fàbrica familiar, però topà amb la resistència del jove Maragall. Aquest conflicte és un dels primers elements de rebel·lió contra la seva pròpia classe social, de la qual menyspreava la mediocritat, el conservadorisme i l'absència de refinament.

Va estudiar piano i va aprendre anglès, alemany, italià i francès. Aquest coneixement de diverses llengües li facilità l'accés a altres cultures i fou bàsic per a la traducció d'autors estrangers com Goethe, Novalis i Nietzsche. El 1888 es llicencià en dret i just després entrà a formar part de la redacció del *Diario de Barcelona*. El 1891 es casà amb Clara Noble amb qui tingué tretze fills. La seva condició d'hereu li permeté dedicar-se a la literatura de manera absoluta.

A principis del segle XX el nacionalisme esdevingué per a la burgesia una opció política. Maragall s'hi identificà i expressà posicions pròximes a la Lliga Regionalista. El 1903 va ser escollit president de l'Ateneu Barcelonès i en la sessió inaugural llegí "l'Elogi de la paraula" en què formulava la seva teoria poètica.

L'obra poètica de Maragall és la que té una major coherència i és la més significativa dins el Modernisme. La seva base filosòfica fou el vitalisme provinent de Nietzsche. Els seus temes poètics són la natura, el paisatge, les tradicions, etc., en definitiva, temes ja utilitzats i portats fins al tòpic pels poetes romàntics. Però Maragall en fa una altra interpretació: amb possibilitats de vida, salut, vitalisme, una visió destinada a la regeneració de la seva classe social.

A *Poesies* (1895) hi són latents dues idees fonamentals: la primera, el poeta com a visionari d'una realitat que només es fa evident en moments de gràcia i, la segona, la complexa identificació entre poesia i vida. Un dels poemes més paradigmàtic del poemari és "la vaca cega".

Visions & Cants es divideix en tres parts: la primera, les "Visions", té com a objectiu l'elaboració d'una identitat catalana a partir d'una sèrie de mites que extreu de la poesia romàntica; la segona titulada "Intermezzo" està formada per un conjunt de catorze poemes que funcionen de nexa entre ambdues parts; i la tercera, "Cants" és una representació de la col·lectivitat a través de la cançó.

El poema més conegut i emblemàtic d'aquest recull és "el comte Arnau". Partint d'una cançó popular i de la llegenda romàntica que sobre ella s'havia creat, Maragall presenta un comte Arnau símbol del jove artista modernista que s'enfronta a la societat. El comte és un home d'acció, arrelat a la terra i sempre en moviment, perquè ha estat condemnat a cavalcar eternament per haver seduït Adalaisa, l'abadessa del convent de Sant Joan. Ell mateix demanava viure sempre, i les veus de la terra, encarnació de l'ànima col·lectiva, li ho concedeixen.

Les tres parts del poema corresponen a tres etapes diferents de la vida de Joan Maragall i, per consegüent, les preocupacions que hi ha latents també son diferents.

- La primera part tracta de la passió que Arnau sent per Adalaisa i com aquesta es deixa arrossegar per aquesta passió: Adalaisa és víctima de la voluntat del comte. La influència de Nietzsche és ben clara.
- A la segona part l'ànima del comte vaga per les muntanyes i cerca la salvació. S'adona que la voluntat sense amor no li serveix. Aquest és el primer símptoma que la seva consciència reviu. Coincideix amb una etapa de reflexió del poeta sobre les seves creences.
- A la tercera part, després de mil anys de córrer, el comte Arnau està cansat. Ha vist penes, ha vist desgràcies i està cansat de mirar. Demana ser perdonat, redimit, i quan ja semblava que la condemna duraria eternament, se sent una veu dolça que canta la cançó del comte Arnau: és una pastora que, tot cantant, s'ha enamorat del protagonista de la cançó, ell mateix. I la cançó redimeix el comte, la cançó que canta aquesta al·lota, símbol de la joventut, de la vida, de l'amor.

Escriu altres obres poètiques com *Les disperses* (1904), *Enllà* (1906), *Nausica* (1910) i *Seqüències* (1911). I en la seva obra assagística és on formula la seva teoria poètica anomenada “teoria de la paraula viva”. A “Elogi de la paraula” sosté que els poetes són els individus que, per una predisposició innata, retornen la intensitat de la paraula, devaluada per l'ús quotidià que se'n fa, i a “Elogi de la poesia” manté que la poesia no és el producte d'un esforç racional, sinó que és dictada per l'emoció.

Per a més informació:

- x Joan Maragall.- Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.
http://www.escriptors.cat/autors/maragallj/pagina.php?id_sec=2075#top
- x Actualitat literària sobre Joan Maragall a LletrA, la literatura catalana a internet (Universitat Oberta de Catalunya
<<http://lletra.uoc.edu/ca/autor/joan-maragall>>
- x <http://www.joanmaragall.cat/ca/inici>

: